

פרשת תולדות

ויעתר יצחק לה' לנוכח אשתו כי עקרה היא ויעתר לו ה' ותהר רבקה אשתו (כב, כא),

הייתה לי ילדות רגילה ושלווה כמו כל אחיי ואחיותיי, בחוג שלנו מתארשים בגיל צעיר, יחסית. את ארוסי חגגו בצורה נפלאה, הורי היו מאושרים מהאוצר שזכו בו כחתן לבתם, רציתי לסיים את הלימודים, ולכן סיכמנו שנחכה תקופה.

חודש עבר בלבד, של חלומות נעימים. ואז התחילה הפצצה הגדולה לתקתק. כבר הרבה זמן סבלתי כאבי ראש חזקים. מסביב נזפה בי המשפחה: את לא אוכלת. את לא שותה. תראי איך שאת נראית. ברירה החליטו במשפחה להאשים בכאבי ראש שאני עוברת את העובדה שאני לחוצה מכל מה שעברתי בתקופה האחרונה. יתכן. קיבלתי את ההסברים הללו בשתיקה. לא היה לי טיפת זמן להתייחס לכאבים האיומים שהלכו ותפחו בהדרגה.

אבל איכשהו בסוף, זה הגיע. בלי שום התראה התעלפתי, והובלתי אחר כבוד לבית החולים. הרופאים היו המומים מהגידול שהתפתח במוחי, בלי הפרעה. הם נתנו לי עשרה אחוזים של סיכויים לחיות. עשרה אחוזים זה מעט מאד לבחורה בת שמונה עשרה, שכל כך רוצה לחיות. הייתי אומללה מאוד. הורי החליטו בעצת גדולים לא לפרסם את הדבר.

שמרנו על המחלה כמו סוד של מחתרת חשאי, אפילו אחיותיי הנשואות לא ידעו דבר, הם רק ידעו "שאני מאוד לחוצה מהחתונה". נסעתי באשמורת השחר כדי לקבל את הטיפולים, והשתדלתי להתייבב בלימודים עוד באותו יום. ה' ריחם עלי, ההקרנות לא השפיעו הרבה על שערי, כך שלא ראו עלי כלום.

אולם חרף מאמצי להמשיך כרגיל, המצב הלך והחמיר, הרופאים המליצו על ניתוח מהיר, אני זוכרת איך רעדה ידי, כאשר חתמתי על הנייר בו אני מאשרת את עריכת הניתוח. כאשר מלווה אותי דמעותיה של אמא, מצד אחד. ותפילותיו של אבא מהצד השני. ותפילותיהם של גדולי וצדיקי הדור מהצד השלישי.

הניתוח עצמו היה מסובך והתמשך על פני שתיים עשרה שעות, יומיים לאחר הניתוח לא פתחתי עיניים, אחר כך שמעתי שהרופאים החלו להכין את הורי לקראת האפשרות שאשאר "צמח" לכל החיים. דווקא לאחר ההכרזה הנוראה הזו, התעוררתי, ומבטי נפגשו עם דמעותיה של אמא. כמה שבכינו אז והודינו להשי"ת, שבוע אח"כ שוחררתי מבית החולים.

הניתוח עבר ב"ה בהצלחה מלאה. נותר לי לבוא כל חצי שנה לבדיקה, וחופי מזה, לא ראו עלי את הטראומה הרצינית שעברתי במשך החודשים הקשים הללו. חשבנו אז שזה פשוט נפלא, שהיה זה רק חסד שהצד של החתן לא ידעו ממה שעבר. למה שידעו ויסבלו גם הם. זאת הייתה המחשבה שעברה עלי. ב"ה שלא הלחצנו אותם לחינם. הנה, הכל עבר בשלום, והחתונה תאריך אי"ה בזמן.

רבות מחשבות בלב איש, ועצת ה' היא תקום. חודש אחרי הניתוח וההצלחה הגדולה, הבהירו לי הרופאים דבר עצוב מאוד. עצוב ומכריע. הם טענו, שאין שמץ של סיכוי, שיהיה לי ילדים.

"אבל איך זה קרה?" שאלתי במר ליבי. עד היום עומד הרופא ההוא בזיכרוני, אפור שיער ולבן זקן, מסביר לי בקול צרוד, איך זה קרה. כאשר הזריקו לי את ההרדמה המיוחדת בניתוח, נרדמו עוד כמה תאים חשובים בגופי, ופשוט לא "התעוררו". בכיתי ללא הפוגות.

פרשת תולדות

אחרי שגמרתי לבכות על הכל. כלומר, על התקופה הקשה שעברתי, על ההקרנות, הניתוח והידיעה המרה, רק אז התפנית לחשוב על העתיד. ידעתי שזה נגמר, איזה חתן ירצה להינשא לאחת במצבי. הגעתי לכזה ייאוש עמוק, שרציתי מרצוני האישי לעזוב את השידוך, לעזוב את הלימודים, לטוס למדינה נידחת בעולם ולחיות שם את שארית ימי, שאפילו הצטרתי שהצילו אותם.

כשהתייעצנו עם האדמו"ר, הוא אמר, שעלינו להפקיד את ההחלטה הזו בידיים של החתן ומשפחתו. אבא שלי התקשר אל המחנות, וביקש לקבוע עמו פגישה, המחנות שאל במה מדובר, אולי אפשר לשוחח בטלפון, אבל אבא אמר, לא, עדיף פנים אל פנים, וקבעו מקום דיסקרטי להיפגש.

כשנפגשו, פתח אבא שלי וסיפר למחותן, שקיבלתי את המחלה, הוא היה נסער מאד, אבל שתק, ונתן לו לדבר עד הסוף. לאט לאט אבא התקרב לקטע המצמרר. הוא לא הרגיש, כמובן, וכך הסיפור כולו התנהל, כאשר אבא מגיע לקטע הטוב, שלמעשה הבראתי. והתקרב לקטע שלאחריו... הוא המשיך לדבר באדישות. ואמר למחותן שהיה נס גדול ועשרות האחוזים של הסיכויים הפכו לישועה גדולה, וש אחרי חודש התגלה בעצם ש... אתם מבינים בעצמכם, איך אבא שלי הרגיש. הלב שלו דפק כמו פטישים רבי עוצמה. הוא היה חיוור מאד, ובשפתיים סדוקות ניסה להסביר למחותן, את מה שכל הרופאים חזרו ושיננו, אבא שלי לא יכול היה להסתכל לו בעיניים.

הוא סיפר לו בקול אדיש כביכול, מונוטוני, ובפנים בער הדם בעורקיו. המחנות התקשה בתחילה להאמין לדבריו, "בטוח שאין שום סיכוי,"? שאל בחוסר אונים.

אבא שלי הוציא מסמכים רפואיים, ופרש אותם על השולחן. המחנות קרא את המסמכים הרפואיים בעיון. הראש שלו היה מוטה כלפי מטה, והידיים תמכו את הסנטר. אבא שלי ראה את פניו. הוא בתחילה לא הבין למה הוא כל כך מתעמק, התוצאה הרי כתובה שחור על גבי לבן. ופתאום הדף התחיל להתמלא בכתמים כהים, נוזליים, אז אבא שלי הבין שהוא בוכה. בוכה על העתיד של בנו, בוכה על העבר, בוכה בשבילו ובוכה בשביל המחנות שלו. אבא שלי בחכמתו, מלמל כמה מילים, ויצא החוצה לכמה דקות, כדי לתת לו להתייחד עם הכאב, הלב של אבא שלי עמד להתפקע כל רגע, וגם היה חייב קצת להתאושש. כשאבא שלי חזר, המחנות כבר היה רגוע. אם כי פניו הסגירו את העובדה שהוא בכה, בכי סוער. אבא שלי אמר לו, שזה בסדר, והוא חייב לפרוק קצת.

הם דיברו עוד על העניין, ואז היו צריכים להגיע לסיכום אפשרי, אבא שלי הסביר לו שהוא צריך להחליט אם הוא מעוניין להמשיך את השידוך, אבא שלי הוסיף אין בלבי ובלב בתי עליך, תחליטו מה שתחליטו, יתקבל בהבנה. תשקול טוב את העניין.

המחותן כמובן, אמר שאינו יכול לתת תשובה מיידית. הוא צריך להתייעץ עם רבנים, ואינו יכול לקחת החלטה כל כך מכריעה על גבו, ובמהירות כזו. הם סיכמו שהוא יתקשר אחר כמה ימים, ויענה את התשובה.

הימים הבאים היו סיוט בהתגלמותו, אתם יכולים לתאר לעצמכם, משפחה חרדה לעתיד גורל בתם, שנעה במעגלים בין "כן" ל"לא" ומה אומרים להם בתגובה, בסופו של דבר המחנות התקשר יומיים אחרי המועד שקבעו. הוא התנצל מאוד על עוגמת הנפש שבהמתנה, ואמר שהרב עדיין לא נתן לו תשובה ברורה, ושנצטרך להמתין עוד.

הימים הבאים עברו עלי כמו מתוך חלום. הם לא היו ימים, הם היו שנים, מאות שנים, אלפים. בריאה

פרשת תולדות

שלימה. כל צלצול טלפון הקפיץ אותי מן המקום. בסופו של סיפור הגיעה כמובן התשובה, והיא הייתה מעניינת למדי. הוא אמר כי הרב קבע, שכרגע התשובה שלילית, כלומר: אנחנו עוזבים שידוך. אבל, וכאן מגיע האבל הגדול. עדיין לא אומרים זאת לכל האנשים, אלא מחכים.

"למה?" מכיוון שאנחנו ערב יום כיפור, הרב אמר שיום כיפור יכול לשנות הרבה, ותפילות יכולות לבקוע שערים, לכן למרות שעזבנו שידוך, עדיין לא לפרסם את הדבר, מפני שיש תקווה שיקרו ניסים!

לקחתי את המלים הללו ברצינות, והחלטתי להתמסר לתשובה תפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזירה. אינני זוכרת בדיוק את נוסח הבקשות שהתפללתי ביום כיפור, מפני שרוב הזמן בכיתי. אינני יודעת מה היו תפילותיו של החתן. בדבר אחד לא היה לי ספק. התפילות שלי היו סוערות ולוהטות... יומיים אח"כ, כשסיפרנו במקרה לעסקן רפואי את הסיפור העצוב, הוא ניסה לברר עוד אי אילו פרטים. העסקן, התקשר אלינו אחרי יום. הוא היה נסער מאד. הוא ערך בירור וקיבל מידע שבהחלט יש סיכוי למצב שלי. ושהפרופסורים לא צדקו, יש לו הוכחות על נשים שהצליחו להיוושע במצב הזה למצבי.

השמחה בבית הרקיעה שחקים, הודענו למשפחת החתן את הבשורה הנפלאה הזו, ויחד הודינו לה' על הנס שגמל איתנו, שבוע שלם הלכתי מאושרת. שבוע שלם של שמחה בלב. רק אח"כ נודע לנו, שהעסקן הזה טעה, וחזרנו שוב לנקודת ההתחלה, שוב ריחפה השאלה הגדולה בחלל הבית מה יהיה? מבטלים את השידוך? אבל היות וזה היה כל כך סמוך לחתונה, הרב החליט שאין לבטל את השידוך, ושאם יצא כך מן השמים, אז כנראה שהזיווג הזה צריך לצאת לפועל.

אף אחד לא הבין את מהות החופה ואת בכי התמרורים שלי. מלאכים ממרומים העתירו בעדי וסוככו על שכבת הקטיפה... עמדנו מתחת לחופה, ובכינו על ילדים, למרות שידענו שעל פי הרפואה אין שום סיכוי. היום אנחנו נשואים באושר, ב"ה. וכן, פחות משנה אחרי החתונה התברר לכולם שיש לנו סיכוי לילדים, ועוד איך שיש! אז נולד הילד הראשון. הרבה יותר מוקדם מלאחרים, שעל סיכוייהם להביא ילדים לא הוטל סימן שאלה כה מכריע.

לצד הישועה זכיתי לדבר נוסף, לנכס לכל החיים, הידיעה הברורה על כוח התפילה חדרה לתודעתי בבהירות מוחשית: תפילות תמיד מתקבלות. המלאכים לוקחים את התפילות, הדמעות, ומעלים אותם בעדנה לפני הכסא של ריבונו של עולם, והן פועלות את פעולתן, אצל שומע כל בכיות. לפעמים לוקח זמן, עד שרואים שהן התקבלו. נכון שלפעמים לא רואים. לפעמים התוצאה מגיעה אחרי כל הצער. לפעמים אנחנו כלל לא רואים את התוצאה. אבל תמיד הן מתקבלות, וברצון! (ניצוצות).

מקור: אוצרות הפרשה